

پیام هشتم

اقتصاد خدا با توزیع او در کتاب ارمیا

مطالعه متون مقدس: ارمیا ۲: ۱۳؛ ۱۵؛ ۱۶؛ ۱۷؛ ۷-۸، ۱۹-۲۷؛

۲۳: ۵-۶؛ ۳۱: ۳۱-۳۴؛ عبرانیان ۸: ۸-۱۲

۱. ارمیا ۱۷: ۷-۸، می گوید، «اما مبارک است آن که بر خداوند توکل کند، و اعتمادش بر او باشد. او همچون درختی نشانده در کنار آب خواهد بود، که ریشه‌های خویش را به جانب نهر می‌گستراند؛ چون فصل گرما فرا رسد، هراسان نخواهد شد و برگ‌هایش همیشه سبز خواهد ماند؛ در خشکسالی نیز نگران نخواهد بود، و از ثمرآوردن باز نخواهد ایستاد»:

آ. این آیه‌ها را می‌توان به دو روش متفاوت درک کرد - بر طبق درک طبیعی یا بر طبق اقتصاد خدا؛ این آیه‌ها به موضوع سطحی اعتماد بر خدا برای دریافت برکات مادی مربوط نمی‌شوند؛ در واقع، این آیه‌ها، به اقتصاد خدا که توسط توزیع او اجرا می‌شود، اشاره دارد:

۱. این مکاشفه آشکار می‌سازد که بر طبق اقتصاد خدا، کسی که بر خدا اعتماد کند، مانند درختی است که در کنار آب نشانده شده، که نشانگر خدا به عنوان چشمه آب حیات [زنده] است (۲: ۱۳)؛ ما نه تنها بر خدا اعتماد داریم، بلکه خدا خودش اعتماد ما بر اوست.

۲. آن درخت در کنار آب توسط جذب همه غنای آب به درون خود رشد می‌کند؛ این تصویری از توزیع خداست؛ برای دریافت توزیع الهی، ما به عنوان درختان باید خدا را به عنوان آب حیات جذب کنیم تا به درون وجود ما توزیع شود تا همان ساختار ما گردد.

ب. اندیشه در اینجا همان است که در اول قرن‌تین ۳: ۶، وجود دارد، آنجا که پولس می‌گوید، «من بذر را کاشتم، آپولس آن را آبیاری کرد، اما خدا بود که موجب رویش آن شد»؛ آبیاری برای جذب شدن توسط درخت است، و جذب کردن، دریافت توزیع خداست:

۱. درخت با خدا، به عنوان تأمین‌کننده و تأمین، رشد می‌کند؛ تأمین، غنای خدای تأمین‌کننده است که به درون ما که همان درختان هستیم، توزیع می‌شود تا بتوانیم به اندازه خدا رشد کنیم؛ عاقبت، درختان و خدا، درختان یک می‌شوند، با داشتن عنصر، جوهر، ساختار، و ظاهر یکسان - کولسیان ۲: ۱۹.

۲. ما همه باید اهمیت حیاتی جذب کردن خدا را به عنوان آب حیات ببینیم تا بتوانیم با عنصر و جوهر او ترکیب شویم و با رشد خدا، رشد کنیم؛ جایی که کمبود رشد در حیات باشد، زندگی مسیحی ایمانداران آشفته خواهد بود، زندگی کلیسای لطمه خواهد دید، و زندگی بدن تباه خواهد شد.

۳. به منظور رشد در حیات برای بناسازی بدن مسیح، ما باید از طریق به پایین ریشه زدن و به بالا میوه آوردن، خدا را جذب کنیم (اشعیا ۳۷: ۳۱)؛ این بدان معناست که ما باید زمانهای مشارکت در نهدن با خدا داشته باشیم (متی ۶: ۶؛ ۱۴: ۲۲-۲۳)؛ برای یک مسیحی، قوت گرفتن، روشن شدن، مسرت بردن از آسایش، شاد بودن، ایمان داشتن، حل کردن مشکلات، پیروز شدن در آزمون‌ها، وسوسه‌ها، و سختی-ها، و تسلی داشتن، جملگی بستگی دارد به مشارکت نهدن او با خدا از طریق دعا و کلام خدا (دانیال ۶: ۱۰؛ کولسیان ۴: ۲؛ دوم تیموتائوس ۳: ۱۴-۱۷).

۲. در ارمیا ۱۷: ۱۹-۲۷، کلامی درباره نگاه داشتن شَبَّات [سَبَّت] خدا داریم؛ راه نگاه داشتن شَبَّات خدا، مسرت بردن از او، آسایش در او، و سیراب شدن از او به عنوان سرچشمه آب حیات است - ۲: ۱۳:

آ. در خروج ۳۱: ۱۲-۱۷، پس از گزارشی طولانی درباره بناسازی محل سکونت خدا، فرمان نگاه داشتن شَبَّات تکرار می‌شود؛ بر طبق کولسیان ۲: ۱۶-۱۷ و متی ۱۱: ۲۸-۳۰، مسیح، واقعیت آسایش شَبَّات است - عبرانیان ۴: ۷-۹؛ اشعیا ۳۰: ۱۵.آ:

۱. اگر صرفاً بدانیم چطور برای خداوند کار کنیم اما ندانیم چطور با او استراحت کنیم، بر خلاف اصل الهی عمل می‌کنیم:

(آ) خدا در روز هفتم بیاسود، زیرا او کار خود را به پایان رسانده و خشنود بود؛ جلال خدا ظاهر شده بود، چون انسان صورت او، و اقتدار او را داشت، و قرار بود که برای مغلوب کردن دشمن او، شیطان، بکار بسته شود؛ تا وقتی که انسان خدا را ابراز کند و با دشمن خدا مقابله کند، خدا خشنود است و می تواند بیاساید - پیدایش ۱: ۲۶، ۳۱؛ ۲: ۱-۲.

(ب) کمی بعد، روز هفتم به عنوان روز شَبّات برای یادبود تعیین شد (خروج ۲۰: ۸-۱۱)؛ روز هفتم خدا، روز نخست انسان بود؛ پس از آنکه انسان آفریده شد، او در کار خدا شراکت نکرد؛ او به آسایش خدا وارد شد.

۲. انسان آفریده شد، نه برای آنکه نخست کار کند، بلکه برای آنکه ابتدا با خدا راضی شود و با خدا بیاساید؛ از سوی خدا، کار و آسایش است؛ اما در جانب انسان، آسایش و کار؛ این یک اصل الهی است که پس از مسرتی کامل از خدا، ما می توانیم همراه با او کار کنیم - م.ش. متی ۱۱: ۲۸-۳۰:

(آ) اگر ندانیم چطور از خود خدا مسرت ببریم و چطور با خدا پر شویم، نخواهیم دانست چطور با او کار کنیم و در کار الهی او با وی یک شویم؛ انسان از آنچه خدا در کارش به انجام رسانده، مسرت می برد.

(ب) در روز پنتیکاست، شاگردان از روح پر شده بودند، که یعنی، آنها با مسرت از مسیح به عنوان آن شراب آسمانی پر شده بودند؛ فقط وقتی که آنها با این مسرت پر شدند، کار با خدا را در یگانگی با او آغاز کردند - اعمال ۲: ۴، آ، ۱۲-۱۴.

ب. ما، به عنوان مردم خدا، باید نشانه‌ای داشته باشیم که اول با خدا استراحت می کنیم، از خدا مسرت می بریم، و از خدا پر می شویم، سپس با همان که ما را پر می سازد، کار می کنیم؛ علاوه بر این، ما نه تنها با خدا کار می کنیم، بلکه همچنین توسط یک بودن با خدا کار می کنیم، در حالی که او را به عنوان قوت برای کار کردن، و انرژی خود برای زحمت کشیدن، داریم - خروج ۳۱: ۱۳، ۱۷.

پ. در زندگی کلیسایی، شاید ما بدون آنکه ابتدا از خداوند مسرت ببریم، و بی آنکه خداوند را توسط یک بودن با خداوند خدمت کنیم، کارهای بسیاری انجام دهیم؛ این نوع خدمت منجر به مرگ روحانی و از دست دادن مشارکت در بدن می شود - آ.آ. ۱۴-۱۵.

ت. کار خداوند برای بناسازی کلیسا باید با مسرت بردن از خدا آغاز شود، این نشان می دهد که ما نه با قوت خودمان، بلکه با مسرت بردن از او و یک بودن با او کار می کنیم؛ این نگاه داشتن اصل شَبّات با مسیح به عنوان آسایش درونی در روحمان است - اول قرنطیان ۳: ۹؛ ۱۵: ۵۸؛ ۱۶: ۱۰؛ دوم قرنطیان ۶: ۱.آ.

۳. کتاب ارمیا، خلاصه‌ای از تمام کتاب مقدس است؛ نبوت ارمیا نشان می دهد که فقط مسیح می تواند اقتصاد خدا را تحقق دهد و فقط مسیح، پاسخ به الزامات خدا در اقتصادش است؛ آنچه که توسط ارمیا به تصویر کشیده شده، نشان می دهد که ما هیچ هستیم و مسیح برای ما همه چیز است:

آ. ارمیا، در تحقق دادن به اقتصاد خدا، از مسیح که عدالت و بازخريد ماست (۲۳: ۵-۶)، از خدا که سرچشمه آب حیات است (۲: ۱۳)، از مسیح که غذای ماست (۱۵: ۱۶)، و از مسیح به عنوان واقعیت عهد جدید با همه برکاتش، سخن می گوید (۳۱: ۳۱-۳۴؛ عبرانیان ۸: ۸-۱۲):

۱. از یک سو، می توان گفت، عهد جدید، که محتوا و ماهیت اقتصاد خداست، با اقتصاد خدا هم معنی است - ارمیا ۳۱: ۳۱-۳۴؛ ایوب ۱۰: ۱۳؛ م.ش. افسسیان ۳: ۹:

(آ) همه اقسام اصلی عهد جدید، محتوای اقتصاد خدا و توزیع او با بازخريد قضایی و نجات زنده او هستند تا ما را برای بناسازی بدن مسیح که در اورشلیم نو به کمال می رسد، الهی سازند.

(ب) خدمتگزاری رسولان، خدمتگزاری برای اقتصاد عهد جدید خداست؛ این خدمتگزاری عهد جدید است که بر اقتصاد خدا متمرکز شده است - اول تیموتائوس ۱: ۳-۴؛ م.ش. دوم قرنطیان ۳: ۳، ۶.

۲. از سوی دیگر، می توان گفت که عهد جدید، راهی است که خدا اقتصاد خود را تحقق می بخشد، یا به

انجام می‌رساند؛ دوم قرن‌تیان آشکار می‌کند که خدمتگزاری عهد جدید برای به انجام رساندن اقتصاد جاودان خداست - ۲: ۱۲-۴: ۱.

ب. مسیح، واقعیت وصیت جدید، عهد جدید، است؛ واقعیت هرآنچه خدا هست و هرآنچه خدا به ما داده است؛ بنابراین، مسیح، عهد جدید است:

۱. میراث بسیار است، اما همه این میراث بسیار در واقع یک شخص است - مسیح روح - اشعیا ۴۲: ۶؛ ارمیا ۳۱: ۳۱-۳۴؛ عبرانیان ۸: ۸-۱۲؛ یوحنا ۲۰: ۲۰؛ افسسیان ۳: ۸.

۲. میراثی که توسط خداوند در عهد جدید به ما به ارث رسیده، بی پایان است، و برای ماست تا آنها را توسط آن روح تا ابد تجربه کنیم و از آنها مسرت ببریم - عبرانیان ۹: ۱۵.

۳. ما باید توسط گام برداشتن در راه عهد جدید که متمرکز بر اقتصاد خداست، راه‌های باستان پدران خود [روحانی] را طی کنیم، راهی که به حیات منجر می‌شود؛ جاده‌های فرعی [پرت]، راه‌های دسیسه شیطان بر طبق حیل‌های ابلیس هستند که به هلاکت می‌انجامند؛ رفتن در جاده‌های فرعی به طرف پایین رفتن است، اما برگرفتن راه‌های باستان، راهی که بلند کرده شده، به طرف بالا رفتن است - ارمیا ۱۸: ۱۵؛ م. ش. متی ۷: ۱۳-۱۴.

۴. در عهد جدید، عهد جاودان، خدا به ما یک قلب و یک راه [طریق] می‌دهد (ارمیا ۳۲-۳۹-۴۱)؛ آن یک قلب، قلبی برای عشق به خدا، جوایای خدا بودن، خدا را زیستن، و با خدا ترکیب شدن است تا ما بتوانیم ابراز او باشیم؛ آن یک راه، خود خدای سه‌یکتاست به عنوان قانون درونی حیات با ظرفیت الهی آن (۳۱: ۳۳-۴۴)؛ این یک قلب و یک راه، یکدلی است (اعمال ۱: ۱۴؛ ۲: ۳۶؛ ۴: ۲۴؛ رومیان ۱۵: ۶).

پ. مسیح، به عنوان آن صعود کرده که بر تخت در آسمانها نشسته، اکنون در حال اجرای عهد جدیدی است که به عنوان یک وصیت برای ما به ارث گذاشته، در حالی که برای ما شفاعت کرده، و به ما خدمتگزاری می‌کند تا ما بتوانیم همه میراثی را که در عهد جدید وجود دارد، دریابیم، تجربه کنیم، و از آنها مسرت ببریم - عبرانیان ۱۲: ۲؛ ۷: ۲۵؛ ۸: ۱-۲:

۱. وصیت جدید، عهد جدید، آن وصیت نامه، توسط مرگ مسیح رسمی شده و توسط مسیح در رستاخیز و صعودش به اجرا گذاشته شده و در حال انجام است.

۲. عهد جدید به عنوان وصیت جدید به ما به ارث رسیده است و اکنون، در قلمرو اسرارآمیز خدمتگزاری آسمانی او، مسیح آنچه را به ارث گذاشته، اجرا می‌کند.

۳. اکنون مسیح در آسمانها، زنده، الهی و تواناست؛ او قادر است که وصیت جدید، عهد جدید را، به تفصیل اجرا کند و هر میراثی را که در آن است برای ما مهیا و واقعی سازد:

(آ) مسیح به عنوان آن کاهن اعظم الهی توسط شفاعت برای ما، عهد جدید را اجرا می‌کند، او دعا می‌کند که ما به واقعیت عهد جدید آورده شویم - ۷: ۲۵.

(ب) مسیح به عنوان میانجی، مجری عهد جدید در خدمت آسمانی خود، در حال اجرای وصیت جدید است و هر جزء از میراثش را در ما تحقق می‌بخشد - ۸: ۸؛ ۶: ۹؛ ۱۵: ۱۲؛ ۲۴.

(پ) مسیح به عنوان تضمین عهد جدید، آن بیعانه است که همه چیز در عهد جدید تحقق خواهد یافت؛ او تأثیر وصیت جدید را تضمین می‌کند و درباره آن اطمینان می‌بخشد - ۷: ۲۲.

(ت) مسیح به عنوان خدمتگزار مسکن (آسمانی) حقیقی، با میراث، برکت عهد جدید، به ما خدمت می‌کند، و واقعیت‌های عهد جدید را در تجربه ما به عمل می‌آورد - ۸: ۲.

(ث) مسیح به عنوان آن شبان اعظم گوسفندان، توسط شبانی کردن خود، اورشلیم نو را بر طبق عهد جاودان خدا تکمیل می‌کند - ۱۳: ۲۰.

ت. اگر بخواهیم کاربرد همه برکات موجود در عهد جدید را دریافت کنیم، باید کسانی باشیم که به خدمتگزاری آسمانی مسیح پاسخ دهیم - ۱۲: ۱-۲؛ کولسیان ۳: ۱:

۱. خدمتگزاری مسیح در آسمان برای اجرای عهد جدید، نیازمند واکنش ماست - عبرانیان ۷: ۲۵؛ ۴: ۱۶؛ ۱۹: ۱۰، ۲۲:

(آ) برای قرن‌ها مسیح سعی کرده تا گروهی از مردم را برای واکنش به خدمتگزاری خود در آسمان‌ها جذب کند، بی آنکه موفقیت کافی کسب کرده باشد.

(ب) توسط رحمت و فیض خداوند، امروز بر روی زمین، گروهی از مردم در بازیابی خداوند هستند که به خدمتگزاری آسمانی مسیح پاسخ می‌گویند.

(پ) همانگونه که سر در آسمان برای ما شفاعت کرده و ما را خدمتگزاری می‌کند، ما، بدن، بر روی زمین با مطابقت با آنچه او برای اجرای عهد جدید انجام می‌دهد و بازتاب آنها، به خدمتگزاری آسمانی مسیح پاسخ می‌گوییم - افسسیان ۱: ۲۲-۲۳؛ ۴: ۱۵-۱۶؛ اعمال ۶: ۴.

۲. چشمان ما باید باز شود تا آن بینش آسمانی از وصیت جدید، عهد جدید، آن وصیت نامه را با همه میراث آن ببینیم - افسسیان ۱: ۱۷-۱۸؛ اعمال ۲۶: ۱۸-۱۹:

(آ) پدر همه چیز را وعده داد، و خداوند عیسی همه چیز را به انجام رساند؛ اکنون همه حقیقت‌های به انجام رسیده، در آن وصیت نامه به عنوان میراث ما فهرست شده است - لوقا ۲۲: ۲۰؛ عبرانیان ۹: ۱۶-۱۷.

(ب) اگر ما آن پیش آسمانی را داشته باشیم تا ببینیم که همه برکت‌های خدا، میراث در آن وصیت نامه هستند، نه مانند گدایان فقیر، بلکه به عنوان وارثان باشکوه که دریافت کننده آن میراث توسط ایمان هستیم، دعا خواهیم کرد - رومیان ۸: ۱۷؛ افسسیان ۳: ۶؛ عبرانیان ۶: ۱۷؛ ۱: ۱۴.

(پ) اگر ما آن نگرش آسمانی از وصیت جدید، عهد جدید را داشته باشیم، برداشت ما تغییر خواهد کرد، به طور اساسی منقلب خواهیم گشت، و با ستایش خداوند از خود بیخود خواهیم شد - دوم قرنتیان ۵: ۱۳؛ مکاشفه ۵: ۶-۱۳.

ث. ما برای توضیح ارمیا ۳۱: ۳۱-۳۴، به تمام بیست و هفت کتاب عهد جدید نیاز داریم:

۱. اگر ما در نور کل کتب عهد جدید این بخش را درک کنیم، خواهیم دید که در این عهد جدید، ما کلیسا، پادشاهی خدا، اهل خانه خدا، خانه خدا به عنوان محل سکونت خدا در روحمان، انسان نو، و بدن مسیح به عنوان پُری خدای سه‌یکتای پروسه دیده و در کمال را داریم.

۲. عاقبت، این عهد جدید، دوره هزاره را خواهد آورد؛ در نهایت و در کمال، [عهد جدید] اورشلیم نو را در آسمان نو و زمین نو برای ابدیت حاصل خواهد کرد.